

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא – אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ י"ט - חֻלְק ב'

קוֹנְטֵרְס 542

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ב) חשבון אמתני של זכות הזהר הקדוש, ליהודי אחר שקבל על עצמו ללמוד זהר שעה אחת ביום

הידעת!!! - לשון הכסא מלך (תקוני זהר מ"ג): וכיון שינדעת כמה גדולה מעלת למוד חכמת האמת כו'... ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה², כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד,

יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה.

והחשבון של שעה אחת למוד זהר ביום, הוא שנה ל:

3540 שעות בשנה

(10 שעות למוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

במשך 50 שנה ליהודי בודד יעלה המאזן: 172,500 שעות תורה.

שיצטבר ב 11 דורות בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים¹ למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון

סך הכל שעות התורה: 84,228,515,625,000 שעות,

כלומר כ-84,000 מיליארדי [בליון] שעות תורה. (48,828,125 מכפל ב-172,500).

וכל הזכות העצום מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמוד את הזהר וצאצאיו הלכו בעקבותיו.

ב. ומי שאינו יודע קבלה, ולומד זהר הקדוש - אפילו בגירסא בעלמא, נחשב לו בלמוד קבלה (כף החיים סופר סימן קנ"ה)

ג. הערה: חשוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1,953,125 .9	3,125 .5	5 .1
9,765,625 .10	15,625 .6	25 .2
48,828,125 .11	78,125 .7	125 .3
	390,625 .8	625 .4

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ג) חשבון אמותי של גדל הזכות למוד הזהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללמוד תורה של 75 שנה בימות חול.

כלומר אם למדנו שעה אחת זהר בשבת קודש שקול לפעל הנעשה מלמוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, ז"ע:

למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד 75 שנה בימות החול.

החשבון בשעות יהיה:

$$24 * 354 * 75 = 637,200 \text{ שנה: } 637,200 \text{ שעות תורה בנגלה.}$$

זה מבסס על 24 שעות למוד תורה ביום.

יוצא ששעה אחת בלמוד זהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם יעלה החשבון:

$$2,319,408,000 = 637,200 \times 52 \times 70$$

2 מליארד 319 מליון 408 אלף

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מליארד שעות, והרי זה בהשג ידו של כל יהודי, ועכשו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזהר הקדוש נגאל במהרה. מבסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים צ') 52 שבתות בשנה.

האדרא רבא קדישא

האדרא רבא קדישא

דמננו, אמר רבי שמעון לחברים, עד מתי נשב בקיום עמוד אחד? כתוב (תהלים קיט) עת לעשות לה' הפרו תורתך. הימים קטנים, ובצלי החוב דוחק. הפרו קורא כל יום, וקוצרי השדה קטנים הם, והם בשולי הפרס, לא משגיחים ולא יודעים לאיזה מקום הולכים כראוי. התפנסו החברים לבית האדרא, לבושים שריון סיה, ורמחים בידיכם! הנדרו בתקוניכם, בצעה, בחכמה, בשכל, בדעת, במראה, בידים, בגללים. המליכו עליהם למי שברשותו חיים ומות, לגזר דברי אמת, דברים שקדושים עליונים מקשיבים להם ושמחים לשמעם ולדעת אותם.

ישב רבי שמעון ויבכה ואמר, אוי אם אגלה! אוי אם לא אגלה! החברים שהיו שם שתקו. עמד רבי אמר ואמר לו, אם נוח לפני מר לגלות, הרי כתוב (שם כה) סוד ה' ליראיו, והרי חברים אלו הם יראי הקדוש ברוך הוא, וכבר נכנסו באדרת בית המשכן, מהם נכנסו, מהם יצאו.

שנינו, נמנו החברים לפני רבי שמעון, ונמצאו רבי אלעזר בנו, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי בר יצחק, ורבי יצחק, ורבי חזקיה בר רב, ורבי חייא, ורבי יוסי, ורבי ייסא. ידים נתנו לרבי שמעון, ואצבעות זקפו למעלה, ונכנסו בשדה בין העצים וישבו. קם רבי שמעון והתפלל תפלתו, ישב בתוכם ואמר, כל אחד ישים ידו בחזקו. שמו ידיהם, ולקח אותם. פתח ואמר, (דברים כו) ארוך האיש אשר יעשה פסל ומסכה [וגו'] מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן.

תנאי, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת ניתב בקיימא דחד סמכא. ^(תהלים קיט) עת לעשות לי הפרו תורתך. יומין זעירין, ומארי דחובא דחיק. פרוזא קארי כל יומא, ומחצדי תקלא זעירין אינון. ואינהו בשולי פרמא. לא אשגחון, ולא ידעין, לאן אתר אזלין פמה דיאות. אתפנשו חברייא לבי אדרא, מלובשין שרין סיפי ורומחי בידיכון, אזדרזו בתקוניכון. בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו. בדעתא. בחיזו. בדין. בגלין ^(נ"א בחילא דדין ודלית). אמלכו עליכון למאן ^(ס"א למלכא) דברשותיה חיי ומותא. למגזר מלין דקשוט. מלין דקדישי עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו.

יתיב רבי שמעון ויבכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. חברייא דהנה תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמור לגלאה, הא כתיב ^(תהלים כה) סוד יי ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא בריה הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משפנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו.

תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי יצחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי יוסי. ורבי ייסא. ידין יהבו לרבי שמעון, ואצבעין זקפו לעילא. ועאלו בחקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי בתוקפוי. שוו ידיהו, ונסיב לון פתח ואמר ^(דברים כו) ארוך האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ^(דף קכ"ו ע"א) ושם בסתר וענו ^(ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לִי, אֲמַאי עַת לַעֲשׂוֹת לִי. מִשׁוּם דְּהִפְרוּ תוֹרַתְךָ. מָאֵי הִפְרוּ תוֹרַתְךָ, תוֹרָה דְלַעֲלֵא. דְאִיְהִי מִתְבַּטָּל אִי לֹא יִתְעַבֵּיד בְּתַקּוּנֵי (כ"א שְׁמַא) דָּא. וְלַעֲתִיק יוֹמִין אֲתַמַּר. כְּתִיב (דברים לג) אֲשַׁרְיָךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ, וְכְתִיב, (שמות טו) מִי כְמוֹךָ בְּאֵלִים יי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עַת לַעֲשׂוֹת לְה', מַדּוּעַ עַת לַעֲשׂוֹת לְה'? מִשׁוּם הִפְרוּ תוֹרַתְךָ. מַה זֶה הִפְרוּ תוֹרַתְךָ? תוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה שְׂהִיא מִתְבַּטָּלַת אִם לֹא יַעֲשֶׂה בְּתַקּוּנֵי זֶה. וְלַעֲתִיק הַיָּמִים נְאָמַר. כְּתוּב (דברים לג) אֲשַׁרְיָךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ, וְכְתוּב (שמות טו) מִי כְמוֹךָ בְּאֵלִים ה'.

קָרָא לְרַבִּי אֲלַעֲזָר בְּרִיָּה, אוֹתְבִיָּה קַמִּיה, וְלְרַבִּי אָבָא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאָמַר אֲנִן כְּלָלָא דְכוּלָּא. עַד הִשְׁתָּא אֲתַתְּקֵנוּ קַיִימִין. אֲשַׁתִּיקוּ, שְׁמַעֵי קָלָא, וְאַרְפוּבְתֵן דָּא לְדָא נְקַשְׁן. מָאֵי קָלָא. קָלָא דְכְנוּפִיָּא עַלְאָה דְמִתְכַנְפִּי.

קָרָא לְרַבִּי אֲלַעֲזָר בְּנוֹ, הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו, וְלְרַבִּי אָבָא מִצַּד אַחֵר, וְאָמַר, אָנּוּ כְלָל הַכֹּל. עַד עַכְשָׁו הִתְתַּקְּנוּ הַעוֹמְדִים. שְׁתַּקּוּ. שְׁמַעוּ קוּל, וְאַרְכּוּבֹתֵיהֶם נְקַשּׁוּ זֶה לְזֶה. אִיזְנָה קוּל? קוּל שֶׁל כְּנַפְיָה הַעֲלִינָה שְׁמִתְכַנְפִּים.

חֲדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק ג) יי שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ יִרְאֵתִי. (אסתר) הִתָּם יְאוֹת הוּה לְמַהוּי דְחִיל. אֲנִן בְּחִיבוּתָא תְלִיָּא מְלֵתָא, דְכְתִיב, (דברים ו) וְאֶהְבֵּת אֶת יי אֱלֹהֶיךָ, וְכְתִיב (דברים ו) מֵאֶהְבֵּת יי אֶתְכֶם, וְכְתִיב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

שְׂמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק א) ה' שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ יִרְאֵתִי. שֵׁם רַאוי לְהִיּוֹת יָרָא. אָנּוּ בְּחִיבוּת תְּלִיָּה הַדְּבָר, שְׁכְתוּב (דברים ו) וְאֶהְבֵּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכְתוּב (שם ז) מֵאֶהְבֵּת ה' אֶתְכֶם, וְכְתוּב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר, (משלי יא) הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלֵּה סוּד וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר. הוֹלֵךְ רַכִּיל, הַאי קָרָא קַשְׂיָא, (בין דְאֲתַמַּר רַכִּיל אֲמַאי הוֹלֵךְ) אִישׁ רַכִּיל מִיבְעֵי לִיה לְמִימַר, מָאֵן הוֹלֵךְ. אֵלָּא מָאֵן דְלֹא אֲתִיִּישֵׁב בְּרוּחִיה, וְלֹא הוּי מְהִימָנָא, הַהוּא מְלָה דְשְׁמַע, אֲזִיל בְּגוּוִיה פְּחִיזְרָא בְּמִיָּא, עַד דְרַמֵּי לִיה לְבַר. מָאֵי טַעְמָא. מִשׁוּם דְלִית רוּחִיה רוּחָא דְקִיּוּמָא. אֲבָל מָאֵן דְרוּחִיה רוּחָא דְקִיּוּמָא, בִּיה פְּתִיב, וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר. וְנֶאֱמָן רוּחַ, קִיּוּמָא דְרוּחָא. (כְּמוֹ יִשְׁעִיה כ"ב) וְתַקְעֲתִיו וְתַד בְּמִקּוּם נֶאֱמָן) בְּרוּחָא (ג"א בְּרוּא) תְלִיָּא מְלֵתָא. וְכְתִיב, (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחֹטִיא אֶת בְּשַׂרְךָ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר, (משלי יא) הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלֵּה סוּד וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר. הוֹלֵךְ רַכִּיל, פְּסוּק זֶה קָשָׁה, אִישׁ רַכִּיל הִיָּה לוֹ לֹמַר, מַה זֶה הוֹלֵךְ? אֵלָּא מִי שְׁלֹא הִתְיַשֵּׁב בְּרוּחוֹ וְאִינוּ נֶאֱמָן, אוֹתוֹ דְבַר שְׁשַׁמַּע הוֹלֵךְ בְּתוֹכוֹ כְּקַנְיָה בְּמִים עַד שְׁמוּצִיאֵו הַחוּצָה. מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁאִין רוּחוֹ רוּחַ שֶׁל עֲמִידָה. אֲבָל מִי שְׁרוּחוֹ רוּחַ עֲמִידָה, כְּתוּב בּוֹ וְנֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר. וְנֶאֱמָן רוּחַ, קִיּוּם הַרוּחַ. (כְּמוֹ וְתַקְעֲתִיו וְתַד בְּמִקּוּם נֶאֱמָן) בְּרוּחַ (בְּסוּד) הַדְּבָר תְּלִיָּה. וְכְתוּב (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחֹטִיא אֶת בְּשַׂרְךָ.

וְלִית עֲלֵמָא מִתְקַיִימָא אֵלָּא בְּרוּזָא. וְכִי אִי בְּמִלֵּי עֲלֵמָא אֲצַטְרִיךְ רְזָא. בְּמִלִּין רְזִין דְרַזְזִיָּא דַעֲתִיק יוֹמִין, דְלֹא אֲתַמַּסְרָאן אֲפִילוּ לְמִלְאֲכִין עַל אַחַת כַּמְּה וְכַמְּה.

וְאִין הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֵלָּא בְּסוּד. וְכִי אִם בְּדְבָרֵי הַעוֹלָם צְרִיךְ סוּד - בְּדְבָרִים סוּדִיִּים שֶׁל סוּדוּת.

עתיק הימים שלא נמסרו אפלו למלאכים עליונים על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון, לשמים לא אמר שיקשיבו, לארץ לא אמר שתשמע, שהרי אנו קיומי העולמות. למדנו סודי הסודות. כשפתח רבי שמעון בסודי הסודות, הודיעו המקום, והחברים התחללו.

אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיציתון (ס"א דביציתו), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. תנא רזי דרזין, פד פתח רבי שמעון ברזי דרזין, אודיעו אתרא, וחברין אתחללו.

גלי ברזא ופתח ואמר, כתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. זכאין אתון צדיקיא, דאתגלי

לכון רזי דרזין דאורייתא, דלא אתגליין לקדישי עליונים, מאן ישגח בהאי, ומאן יזפה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא (דמהימנותא) (דנהיר לטאתאן ושבעין עלמין ומניה נהיר אורחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי. הךא הוא דכתיב (משלי ד) נארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד ככון חיים. מן ההוא ארשא מתפרשן לשית מאה ותליסר אורחיה דפליג בעיר אנפין דכתיב (תהלים כ"ה) כל ארחות ה' חסד ואמת לנצור בריתו וגו') דכלא. צלותא ברעוא יהא, דלא יתחשב לחובא לגלאה דא.

וכה יימרון חבריאי, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא חזינן כמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בני ישראל, ועד לא יהא מלפא לבני ישראל ומה אתחזי הכא, ובדא אתערבו חבריאי. אלא רזא דרזין הוא, דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרהש בדעתיהו בהאי.

האנא, עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקונוי (דמלפא), ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליף ומשער ביה. ופריס קמיה חד פרסא, ובה גליף ושיער מלפין.

ותקונוי לא אתקנימו, הךא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלפא קדמאה, לבני ישראל קדמאה. וכלהו דגליפו (ולא אתקנימו) בשמהן אתקרוין. ולא אתקנימו, עד דאנח להו, ואצנע להו, ולבתר זמנא הוא אסתלק (נ"א תוה מסתבל) בההוא פרסא, ואתתקן בתקונוי.

ותאנא, פד סליק ברעותא, למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד, יתקן בקדמיתא תקונוי.

האנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין טמיר דטמירין, אתתקן (דף קכ"ח ע"ב) ואזדמן, (כלומר אשתכח, ולא אשתכח ממש, אבל אתתקן ולא ירדע ליה

משום דהוא עתיק דעתיקון) (אבל בתיקוני ידוע) כחד סבא דסבין, עתיק מעתיקין, טמיר
מטמירין, ובתיקוני ידוע ולא ידוע. מארי דחורר פסו (ס"א בסומק), וחיזו
בוסיטא (ס"א בוסיטא) דאנפוי (ג"א כאנפוי), יתיב על כורסייא דשביבין, לאכפייא
לון.

ארבע מאה אלפי עלמין, אתפשט חוורא דגולגלתא דרישוי. ומנהירו
דהאי חוורא, ירתי צדיקייא לעלמא דאתי, ארבע מאה עלמין,
הדא הוא דכתיב, (בראשית כג) ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

בגולגלתא, יתבין (בכל יומא) תליסר (ס"א תריסר) אלפי רבוא עלמין, דנטלין
עלוי רגלין, וסמכין עלוי. ומהאי גולגלתא נטיף טלא,
לההוא דלבר, ומלייא לרישיה בכל יומא, דכתיב, (שיר השירים ה) שראשי
נמלא טל.

ומההוא טלא דאנער מרישיה, ההוא דאיהו לבר, יתערוך מתייא לעלמא
דאתי. (דכתיב שראשי נמלא טל, מלאתי טל לא כתיב, אלא נמלא) דכתיב (ישעיה כו) פי

טל אורות טלך, אורות נהורא דחוררתא דעתיקא. ומההוא טלא, מתקיימין
קדישי עליונין. והוא (ר"ב) מנא דטחני לצדיקייא לעלמא דאתי. ונטיף
ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ותעל
שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. דחיזו ההוא טלא חוור.
פהאי גוונא דאבנין (ס"ט) דבדולחא, דאתחזייא כל גוונין בגויה. הדא הוא
דכתיב, (במדבר יא) ועינו כעין הבדולח.

האי גולגלתא. חוורא דיליה, אנהיר לתליסר (ר"פ) עיבר גליפין בסחרנוי.
לארבע עיבר בסטרא חד, ולארבע עיבר בסטרא דא, בסטרא דאנפוי.
ולארבע עיבר בסטרא דא, לסטרא דאחורא. וחד לעילא דגולגלתא. (בלומר
לסטרא דלעילא).

ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי, לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. וההוא
אתקרי ארף אפים. (בלומר אורכא דאנפוי) והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא
דאנפין. וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא, קדש קדשים
דקדשיא. וזעיר אנפין פד אסתפל להאי, כלא (ס"א מלא) דלתתא אתתקן, ואנפוי
מתפשטין ואריכין בההוא זמנא, אבל לא כל שעתא כמה דעתיקא.

ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר חוור לגולגלתא דזעיר אנפין, לתקנא
רישיה. ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא, דלית לון חשבנא. וכל
גולגלתא יתבין אגר חוורתא (ס"א אודותא) לעתיק יומין. פד עאלין בחושבנא
תחות שרביטא. ולקביל דא, (קל"ו) בקע לגולגולת לתתא, פד עאלין
בחושבנא.

בַּחֲרָא דְגוּלְגַלְתָּא, קְרוּמָא דְאִוְרָא דְחַכְמָתָא עֲלָאָה סְתִימָה דְלֹא פְסִיק.
וְהָאִי לֹא שְׂכִיחַ (קב"ט), וְלֹא אֲתַפְתַּח. וְהָאִי קְרוּמָא אֲתַחֲפִיָּא עַל
מוֹחָא דְאִיהוּ חַכְמָתָא סְתִימָאָה. וּבְגִינֵי כַּף אֲתַפְסִיָּא (ס"א וּבְגִין דְאֲתַפְסִיָּא) הָאִי
חַכְמָתָא בְּהָוָא קְרוּמָא, דְלֹא אֲתַפְתַּחָא. (ס"א בְּגִין דְאֲתַפְסִיָּא חַכְמָתָא סְתִימָאָה).
וְהָאִי מוֹחָא, דְאִיהוּ הָאִי חַכְמָתָא סְתִימָאָה. שְׂקִיט וְאֲשַׁתְכִּיף בְּאֲתַרְיָה,
פְּחָמְר טַב עַל דוֹרְדֵינָהּ, וְהֵינּוּ דְאֲמַרֵי סָבֵא דַעְתוּי סְתִים, וּמוֹחִיָּה
סְתִים וְשְׂכִיף.

וְהָאִי קְרוּמָא אֲתַפְסֵק מְזַעֵיר אֲפִין, וּבְגִינֵי כַּף מוֹחִיָּה אֲתַפְשֵׁט וְנִפְיָק לְתַלְתִּין
וְתַרְיִן שְׂבִילִין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. מְאִי
טַעְמָא. מְשׁוּם דְקְרוּמָא אֲתַפְסֵק, דְלֹא מַחֲפִיָּא עַל מוֹחָא. (ועל כל פנים קרוּמָא
פְּסִיק לְתַתָּא) וְהֵינּוּ דְתַנְיֵן בְּרִישׁוּמֵי אֲתוּוֹן, תִּי"ו רְשִׁים רִישׁוּמָא לַעֲתִיק יוֹמִין
דְלִית דְכוּוְתִיָּה. (דְבִיחַ תְּלֵיא תַמִּים דַּעוּת שְׁלִים מִכָּל סְמִרֵי וְסִתְגִים וְשְׂכִיף וְשְׁקִיט פְּחָמְר טַב עַל דוֹרְדֵינָהּ).

וְתַאנָּא, בְּגוּלְגַלְתָּא דְרִישָׁא, תְּלִיין אֶלְף אֶלְפִין רַבּוּא, וְשִׁבְעַת אֶלְפִין, וְחַמֶּשׁ
מָאָה קוֹצֵי דְשַׁעְרֵי, חָזוּר וְנָקִי, כְּהָאִי עֲמָרָא כַּד אִיהוּ נָקִי, דְלֹא
אֲסַתְפַּךְ דָּא בְדָא. דְלֹא לְאַחֲזָאָה עֲרַבּוּכְיָה מִתְקוּנוֹי. אֶלָּא כֻּלָּא עַל בְּרִיָּיָה,
דְלֹא נִפְיָק נִימָא מִנִּימָא, וְשַׁעְרָא מְשַׁעְרָא.

וְכָרְ קוֹצֵא וְקוֹצֵא, אִית בֵּיה אַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂר נִימֵי דְשַׁעְרֵי, פְּחוּשְׁבִין
קְדוּ"ש. וְכָל נִימָא וְנִימָא (דף קכ"ט ע"א) לְהִיט בְּאַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂר עֲלָמִין.
וְכָל עֲלָמָא וְעֲלָמָא סְתִים וְגַנְיֹז, וְלִית דִּידַע לוֹן, בַּר אִיהוּ. וְלְהִיט לְשִׁבַע
(ס"א לְאַרְבַּע) מָאָה וְעֶשְׂרִין עֵיבַר.

וְכָבֵר נִימָא וְנִימָא, אִית מְבוּעַ דְנֶפֶק מִמוֹחָא סְתִימָאָה, (דְכַתְר בּוֹתְלָא) וְנָהִיר
וְנָגִיד בְּהָוָא נִימָא, לְנִימִין דְזַעֵיר אֲנִפִין. וּמְהָאִי מִתְקֵן (ס"א מִתְקֵן)
מוֹחִיָּה. וְכִדִּין, נָגִיד הָהוּא מוֹחָא, לְתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׂבִילִין.

וְכָרְ קוֹצֵא וְקוֹצֵא מִתְלַהֲטֵן, וְתַלְיִין. מִתְתַּקְנֵן בְּתַקוּנָא יָאָה, בְּתַקוּנָא שְׁפִירָא.
מַחֲפִיין עַל גּוּלְגַלְתָּא. מִתְתַּקְנֵי קוֹצֵי דְנִימִין, מְהָאִי סְטָרָא, וּמְהָאִי
סְטָרָא, עַל גּוּלְגַלְתָּא. וְתַאנָּא, כָּל נִימָא וְנִימָא, אֲקָרִי (ס"א אִיהוּ) מְשִׁיכָא
דְמְבוּעַ (ס"א מְמְבוּעִין) (ס"א וְאִינוּן מְבוּעִין) סְתִימִין, דְנִפְקִין מִמוֹחָא סְתִימָאָה.

וְתַאנָּא, מְשַׁעְרוֹי דְבַר נֶשׁ, אֲשַׁתְּמוּדַע מְאִי הוּא, אִי דִינָא אִי רַחֲמֵי. מִכַּד
עֲבִרִין עֲלוּי אַרְבַּעִין שְׁנִין. וְאַפִּילוּ כַּד אִיהוּ עוֹלָם, בְּשַׁעְרִיָּה
בְּתִיקוּנִיָּה (ס"א בְּדִיקוּנִיָּה) (ס"א בְּדִיקוּנִיָּה) וּבְגִבְיָנִי עֵינוּי.

קוֹצִין דְשַׁעְרֵי, תְּלִיין בְּתַקוּנֵי נָקִי כְעֶמֶר נָקֵא עַד כְּתַפּוּי. עַד כְּתַפּוּי סְלָקָא
דַּעְתָּךְ. אֶלָּא עַד רִישֵׁי דְכְּתַפּוּי, דְלֹא אֲתַחֲזִי קוּדְלָא. מְשׁוּם דְכְּתִיב,

(ירמיה ב) **כִּי פָנוּ אֵלַי עֹרְףָּ וְלֹא פָנִים. וְשַׁעֲרָא סְלִיק אַבְתְּרוּי דְּאֹדְנִין, דְּלֵא לַחֲפֵיָא עֲלוּי, דְּכְתִיב לְהִיּוֹת אֲזַנְיָךְ פְּקוּחוֹת.**

שַׁעֲרָא דְנַפְיָךְ מִבְּתֵר אֹדְנוּי, כּוּלִּיהּ בְּשַׁקּוּלָא. לֵא נַפְיָךְ דָּא מִן דָּא, תַּקּוּנָא שְׁלִים. תַּקּוּנָא יָאֵה. תַּקּוּנָא שְׁפִירָא. תַּאִיב לְמַחְמִי. תִּיאֹבְתָא וְחֲדוּתָא דְצַדִּיקָיָא, דְּאִינוּן בּוֹזְעִיר אַפִּין, לְמַחְמִי וְלֵא תִדְבַּקָא בְּתַקּוּנוּי. דַּעֲתִיקָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא.

תִּלְתָּ עֶשֶׂר נִימִין דְּשַׁעֲרִין, קַיְימִי מַהֲאֵי סְטְרָא, וּמַהֲאֵי סְטְרָא דְגוּלְגַלְתָּא, לְקַבִּיל אַנְפּוּי. וּבְאִינוּן שְׂרִיין שְׁעָרֵי לְאַתְפַּלְגָּא. לִית שְׁמָאֵלָא כְּהֵאֵי עֲתִיקָא סְתִימָאָה, כֻּלָּא יְמִינָא. אַתְחַזִּי וְלֹא אַתְחַזִּי. סְתִים וְלֹא סְתִים. וְהֵאֵי בְּתַקּוּנִיהּ, כֹּל שְׁכֵן בֵּיהּ.

וְעַרְ הֵאֵי, תַּאִיבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְצַרְפָּא בְּלַבְהוֹן, דְּכְתִיב, (שמות יז) הַיֵּשׁ יִי בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין. בֵּין זַעִיר אַנְפִּין דְּאַקְרִי יִי, וּבֵין אַרְיָךְ אַנְפִּין דְּאַקְרִי אִי"ן. אַמְאֵי אַתְעַנְשׂוּ. מְשׁוּם דְּלֵא עַבְדּוּ בְּחִבְיבוּתָא, אֲלֵא כְּנַסְיוּנָא. דְּכְתִיב, (שמות יז) וְעַל נְסוּתָם אֵת יִי לֵאמֹר הַיֵּשׁ יִי בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין.

בְּפִלְגּוּתָא דְשַׁעֲרֵי, אֲזִיל חַד אַרְחָא דְנְהִיר לְמֵאֲתָן וְשַׁבְעִין עֲלָמִין. וּמְנִיָּה נְהִיר אַרְחָא דְזַעִיר אַנְפִּין, דְּנְהִירִין בֵּיהּ צַדִּיקָיָא לְעֲלָמָא דְאַתִּי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי ד) וְאֹרַח צַדִּיקִים כָּאוֹר נוֹגֵה הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם. וּמִן הַהוּא אַרְחָא אַתְפַּרְשָׁא לְשִׁית מְאָה וְתִלְסַר אֹרְחִין דְּאוּרִיָּתָא, דְּפִלְגִי בּוֹזְעִיר אַפִּין. דְּכְתִיב בֵּיהּ (תהלים כה) כָּל אַרְחוֹת יִי חֶסֶד וְאַמֶּת וְגו'.

מְצַחָא דְגַלְגַּלְתָּא רַעוּא דְרַעוּין, רַעוּתָא דְזַעִיר אַנְפִּין לְקַבִּילֵי הַהוּא רַעוּתָא (נ"א מְצַחָא דְגוּלְגַּלְתָּא, רַעוּן אַקְרִי. הָדָא רַעוּן דְרַעוּין אַתְגְּלִי כְּהוּא מְצַחָא לְקַבִּיל דָּא לְתַתָּא. כְּתִיב) דְכְתִיב (שמות כה) וְהָיָה עַל מְצַחוֹ תְּמִיד לְרַעוּן וְגו', וְהַהוּא מְצַחָא דְאַקְרִי רַעוּן, הוּא גְלוּיָא דְכָל רִישָׁא וְגוּלְגַּלְתָּא, דְּמַתְפַּסְיָא בְּאַרְבַּע מְאָה וְעֶשְׂרִין (נ"א וְעֶשֶׂר) עֲלָמִין.

וְכַד אַתְגְּלֵא, אַתְקַבְּלָא צְלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. אִימְתִי אַתְגְּלֵא. שְׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׁאֵל תְּנִינּוֹת אִימְתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, אִימְתִי אַתְגְּלֵא. אָמַר לִיהּ בְּשַׁעֲתָא דְצְלוֹתָא (ר"פ) דְּמִנְחָה דְשַׁבְּתָא. אָמַר לִיהּ מַאי טַעְמָא. אָמַר לִיהּ, מְשׁוּם דְּהֵהִיא שַׁעֲתָא בְּיוֹמֵי דְחוּל, תְּלֵא דִינָא לְתַתָּא בּוֹזְעִיר אַפִּין.

וּבְשַׁבְּתָא אַתְגְּלֵא מְצַחָא דְאַתְקְרִי רַעוּן. בְּהֵיא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכִיף רוּגְזָא. וְאַשְׁתְּכַח רַעוּא, וּמַתְקַבְּלָא צְלוֹתָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים טט)

וְאַנִּי תְּפַלְתִּי לָךְ יִי עַת רַעוּן. וְעַת רַעוּן מַעֲתִיק יוֹמִין, לְגַלְגָּא מְצַחָא. וּבִגִּין כֶּף אַתְתַּקֵּן הֵאֵי קְרָא, לְמִימְרִיהּ בְּצְלוֹתָא דְּמִנְחָה בְּשַׁבְּתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיעורים בזוה"ק
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

